

til væsentlige Forandringer deri, hvad der jo er muligt. Men jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt det overhovedet er nødvendigt at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse i den Sag; thi de Bestemmelser, der i den Henseende gjælde for Diebliffet, og som findes i Placaterne af 1829 og 1832, ere egentlig mere at betragte som administrative Bestemmelser. De ere ved kongelig Resolution bleve bekjendtgjorte i Form af Politiplacater, og der er vistnok ikke væsentlig Noget tilhinder for, at de ogsaa forandres ad administrativt Veie. I alt Fald vil Fortegnelsen over, hvad der skal betragtes som Dødstegn, ganske sikkert kunne gives ad administrativt Veie. Jeg kan overhovedet ikke tænke mig noget Punkt, hvis Ordning skulde kræve Lovgivningsmagtens Medvirkning, medmindre det skulde være nødvendigt, hvad Lovforslaget jo iøvrigt slet ikke har tænkt paa, at fastsætte Straffebestemmelser for dem, der overtraadte de eengang. givne Bestemmelser, ved at hensætte sig uden Tilsyn paa affdeds Steder, inden den Tid var forløben, da Sligt er tilfaldt. — Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at, hvis den høitærede Justitsminister vilde afgive den Erklæring, at han vilde tage Sagen i sin Haand og indhente de fornødne Erklæringer og Dplysninger, for derefter at tage under Overveielse, hvilke Forandringer der maatte være at træffe i de nuggældende Bestemmelser for hele dette Forhold, saa vilde den ærede Forslagsstiller gjøre os og Sagen en Tjeneste ved at tage sit Forslag tilbage.

Steenstrup: Jeg kan tiltræde, hvad den ærede sidste Taler yttrede, forsaavidt han takkede den ærede Forslagsstiller for at være kommen med Lovforslaget. Men naar han indskrænkede sin Tale ved at udtale, at Lovforslaget gif for vidt, er jeg derimod tilbøielig til at antage, at Lovforslaget ikke gaaer vidt nok. Lovforslaget griber ind i en Materie, der hører til de her i Landet meest forsonte Gebeter, nemlig hele vort Politivæsen; det griber, om jeg saa maa udtrykke mig, ind i Materien om Forulyffedes Redning og griber altsaa ind i en stor Sphære af forsærdelige Tilfælde, om hvilke man, saa at sige, mindes hver Dag. Man kan jo omtrent ikke læse et

Dagblad uden deri at støde paa Beretninger om saa og saa mange Ulyffestilfælde ved Drukning, ved Mergelgravning, ved Maskiner o. s. v. Alle disse Tilfælde berøres paa en Maade af dette Lovforslag, forsaavidt det gaaer ud paa at redde Menneskeliv, og i alle disse Retninger troer jeg, at man i høi Grad trænger til Politiforanstaltninger, om end ikke gennem nye Love, saa dog ad administrativt Veie. Gaaer jeg ud fra dette Hovedpunkt, maa jeg med Hensyn til den Materie, som dette Lovforslag omhandler, udtale, at det meest Rædselsfulde, som man efter min Mening kan tænke sig, er det, at en Skindød vaagner op i Graven; men næst efter dette forekommer det meest Rædselsfulde mig at være det, at vaagne op, førend man kommer i Jorden, men efter at man er bleven anseet som død. Altsaa dette maa ogsaa afværjes. Den ærede Forslagsstiller vil afværge, at en Jordfæstet kommer tillive igjen; men jeg maa spørge den ærede Forslagsstiller og de ærede Medlemmer, om man derved ogsaa sikkes imod, at en Person virkelig først dør i Tidrummet mellem Dødens formeentlige Indtræden og Jordfæstelsen. Kan det virkelig antages, at et Menneske kan overleve det Tidrum af 5, 6, 7 til 8 Døgn, som hengaaer mellem Dødens formeentlige Indtræden og Jordfæstelsen, og derpaa kan leve op igjen i Graven, kan dette forudsættes at indtræffe i eet af en Million Tilfælde, saa tør jeg ogsaa paastaae, at det ikke i eet, men i mange af en Million Tilfælde vil indtræffe, at et Menneske, der antages for at være dødt, først dør paa et senere Tidspunkt, end man troede, men dog førend det kommer i Graven. Det er nemlig paa mange Steder Tilfældet, at Personer saa at sige øieblikkelig efter deres formodede Død hensættes paa et koldt Sted. Nu gad jeg vide, om selv det sundeste Menneske kan holde ud at ligge uden Klæder paa et saadant Sted i 7—8 Døgn. Dette skulde

Nettelse.

Sp. 1901 Lin. 2 f. n.: udgaaer Navnet „Saa- borg,“ hvorimod det indføres Sp. 1903 Lin. 8 f. o.